

LUCINDA

RILEY

DE ZEVEN ZUSSEN

MAAN

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

1

‘Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden.’

‘Ik weet ook nog waar ik was toen ik dat bericht kreeg.’

Charlie Kinnaird staarde me met zijn doordringende blauwe ogen aan. ‘En, waar wás je?’

‘Ik was bij Margarets wildopvangcentrum hertenpoep aan het scheppen. Ik had graag een betere ambiance gehad, maar het is niet anders. Het doet er niet echt toe. Hoewel...’ Ik moest even hard slikken en vroeg me af hoe dit gesprek, of liever gezegd dit sollicitatiegesprek, had kunnen afdwalen naar de dood van Pa Salt. Ik zat in een bedompte ziekenhuiskantine tegenover dokter Charlie Kinnaird. Het was me bij zijn binnenkomst al opgevallen dat hij direct de aandacht trok. Niet alleen omdat hij razendknap was, met zijn slanke, elegante postuur in grijs maatpak en zijn golvende, kastanjebruine haar, maar ook omdat hij simpelweg iemand was die een natuurlijk gezag uitstraalde. Om me heen hadden heel wat ziekenhuismedewerkers het drinken van hun kopje koffie gestaakt om een blik op zijn gestalte te werpen en hem eerbiedig toe te knikken als hij langskwam. Toen hij bij mij was aangekomen en me een hand gaf had ik een lichte elektrische schok gekregen. En nu zat ik tegenover hem en keek ik naar die lange vingers, die onophoudelijk met zijn pager speelden, wat een onderliggende nerveuze energie verraadde.

‘Hoewel wát, Miss D’Aplièse?’ moedigde hij me aan, en ik hoorde een licht brouwende, Schotse r. Hij was duidelijk niet van plan om me uit het lastige parket waarin ik mezelf had gemanoeuvreerd te bevrijden.

‘Eh... ik ben er niet zeker van dat Pa echt dood is. Ik bedoel, hij is natuurlijk wel dood, hij is er niet meer en hij zou nooit zijn dood in scène zetten of zo, want hij wist hoeveel verdriet hij zijn meisjes daarmee zou doen, maar ik voel hem gewoon de hele tijd om me heen.’

‘Misschien biedt het wat troost als ik zeg dat dat een volstrekt nor-

male reactie is,' antwoordde Charlie. 'Veel familieleden die ik spreek zeggen dat ze hun overleden geliefde nog om zich heen voelen.'

'Dat is ook zo,' zei ik. Ik voelde me enigszins betutteld, maar bedacht dat ik met een arts sprak, iemand die dagelijks werd geconfronteerd met de dood en de treurende geliefden die hij elke dag weer achterliet.

'Wel grappig eigenlijk,' zei hij, terwijl hij de pager van het tafelblad pakte en er weer mee begon te spelen. 'Zoals ik al zei is mijn vader onlangs overleden, en ik word juist geplaagd door wat ik alleen maar nachtmerrieachtige visioenen kan noemen, namelijk dat mijn vader daadwerkelijk opstaat uit zijn graf!'

'Jullie hadden geen hechte band?'

'Nee. Hij was mijn biologische vader, maar daar hield het mee op. We hadden verder niets gemeen. Jullie duidelijk wel.'

'Ja, maar de ironie wil dat mijn zussen en ik als baby door hem zijn geadopteerd, dus er bestaat helemaal geen biologische band. Maar ik hield verschrikkelijk veel van hem. Hij was echt fantastisch.'

Charlie glimlachte. 'Zo zie je maar weer dat biologische betrekkingen geen allesoverheersende rol spelen bij de band tussen ouders en kinderen. Gewoon een loterij, nietwaar?'

'Dat vind ik niet,' zei ik, want ook al ging het om een sollicitatiegesprek, ik vond wel dat ik mezelf moest blijven. 'Ik denk dat we allemaal met een bepaalde reden met elkaar verbonden zijn, of we nu bloedverwanten zijn of niet.'

'Je bedoelt dat alles voorbestemd is?' Hij trok een cynische wenkbrauw op.

'Ja, maar de meeste mensen zullen dat niet met me eens zijn.'

'Daar hoor ik ook bij, vrees ik. Door mijn werk als hartchirurg heb ik dagelijks te maken met het hart, het orgaan waaraan we onze emoties en onze ziel toeschrijven. Helaas ben ik gedwongen om het als een enorme en bovendien vaak slecht functionerende spiermassa te zien. Ik ben erin getraind om vanuit een puur wetenschappelijk standpunt naar de wereld te kijken.'

'Volgens mij is er in de wetenschap wel degelijk ruimte voor spiritualiteit,' antwoordde ik. 'Ik heb ook een grondige wetenschappelijke opleiding genoten, maar er zijn nog zo veel dingen die de wetenschap niet kan verklaren.'

'Daar heb je gelijk in, maar... ' Charlie keek op zijn horloge. 'We zijn

behoorlijk afgedwaald en ik moet over vijftien minuten in de kliniek zijn. Dus als je het niet erg vindt gaan we terug naar de zakelijke kant. Wat heeft Margaret je verteld over landgoed Kinnaird?’

‘Dat het een wildernis is die meer dan zestienduizend hectare beslaat en dat je iemand zoekt die kennis heeft van de inheemse dieren die het gebied zouden kunnen bevolken, met name wilde katten.’

‘Dat klopt. Na het overlijden van mijn vader heb ik het landgoed geërfd. Pa beschouwde het jarenlang als zijn privéspeelplaats: jagen, schieten, vissen en de plaatselijke stokerijen leegdrinken. Hij had geen oog voor de ecologische waarde van het gebied. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat het niet helemaal zijn schuld is. Zijn vader en talloze mannelijke familieleden vóór hem namen in de vorige eeuw maar al te graag het geld van houthakkers in ontvangst voor hout dat bestemd was voor de scheepsbouw. Ze stonden erbij en keken ernaar als er enorme gebieden Caledonisch bos met de grond gelijk werden gemaakt. In die tijd wisten ze niet beter, maar wij in ons verlichte tijdperk wél. Ik besef heel goed dat de klok niet volledig kan worden teruggedraaid, zeker niet tijdens mijn leven, maar ik kan niet wachten om ermee te beginnen. Ik beschik over de beste opzichter in de Hooglanden om het herbebossingsproject te trekken. We hebben het jachtkasteel waar Pa woonde, de Lodge, opgeknapt, zodat we daar betalende gasten kunnen ontvangen die op zoek zijn naar wat frisse Schotse lucht en uit zijn op een georganiseerd jachtpartijtje.’

‘Oké,’ zei ik, en ik probeerde een huivering te onderdrukken.

‘Je bent kennelijk geen voorstander van de jacht, ook niet als het gaat om het beheersen van de populatie?’

‘Ik ben tegen het doden van elk onschuldig dier. Maar ik begrijp waarom het soms nodig is,’ zei ik er snel achteraan. Ik was tenslotte aan het solliciteren naar een baan op een landgoed in de Hooglanden, waar het jagen op herten vanwege de wildstand niet alleen standaardpraktijk maar ook een wettelijke verplichting was.

‘Met jouw achtergrond weet je uiteraard hoe de natuur van Schotland door toedoen van de mensheid totaal uit haar evenwicht is geraakt. Er zijn geen natuurlijke vijanden meer, zoals wolven en beren, die de hertenpopulatie onder controle kunnen houden. Tegenwoordig is die taak aan ons. We kunnen die op zijn minst zo humaan mogelijk uitvoeren.’

‘Ik weet het, maar als ik eerlijk ben moet ik je zeggen dat ik echt niet in staat zou zijn om te helpen bij een jachtpartij. Het is mijn gewoonte om dieren te beschermen, niet om ze te doden.’

‘Ik begrijp je gevoelens. Ik heb naar je cv gekeken en vind het indrukwekkend, je bent niet alleen cum laude afgestudeerd in zoölogie maar hebt je ook gespecialiseerd in natuurbehoud.’

‘Dat klopt. De technische kant van mijn studie, anatomie, biologie, genetica, het gedrag van inheemse dieren enzovoorts, is ongelooflijk waardevol voor me geweest. Ik heb een tijdje op de onderzoeksafdeling van de Servion Zoo in Lausanne gewerkt, maar kwam al snel tot de ontdekking dat ik meer geïnteresseerd was in het concreet helpen van dieren dan ze op afstand te bestuderen of in een petrischaaltje hun DNA te analyseren. Ik heb een soort aangeboren empathie voor dieren, en hoewel ik geen veterinaire opleiding heb gedaan schijn ik een gave te hebben voor het genezen van zieke dieren.’ Ik haalde wat ongemakkelijk mijn schouders op, omdat ik het nogal gênant vond om over mezelf op te scheppen.

‘Margaret was erg lovend over je capaciteiten. Ze vertelde me dat je de wilde katten in haar opvangcentrum hebt verzorgd.’

‘Ja, ik hield me bezig met de dagelijkse opvang, maar Margaret is de echte deskundige. We hadden gehoopt dat de katten dit seizoen zouden paren, dat was onderdeel van het verwilderingsprogramma, maar nu het opvangcentrum dichtgaat en de dieren op een nieuwe plek worden ondergebracht, ben ik bang dat dat niet gaat lukken. Wilde katten zijn ongelooflijk onberekenbaar.’

‘Dat hoor ik ook van Cal MacKenzie, mijn opzichter. Hij vindt het maar niks dat die katten worden geadopteerd, maar ze behoren tot de oorspronkelijke fauna van Schotland én ze zijn zeldzaam, dus ik beschouw het als onze plicht om al het mogelijke te doen om de soort te behouden. En als er volgens Margaret iemand is om die beesten aan hun nieuwe habitat te laten wennen, dan ben jij dat. Dus: heb je belangstelling om ze een paar weken te begeleiden en te zorgen dat ze gesetteld raken?’

‘Dat heb ik zeker, maar als die wilde katten eenmaal op hun nieuwe locatie zijn ben ik daar niet fulltime mee bezig. Kan ik daarnaast nog iets anders doen?’

‘Eerlijk gezegd, Tiggy, heb ik tot nu toe niet de gelegenheid gehad

om mijn toekomstplannen voor het landgoed tot in detail uit te denken. Ik zit hier tot over mijn nek in het werk, bovendien ben ik sinds het overlijden van mijn vader bezig met het afwikkelen van zijn nalatenschap. Maar als je bij ons komt werken zou ik het fijn vinden als je het terrein kon onderzoeken op zijn geschiktheid voor andere diersoorten. Ik zat erover te denken om rode eekhoorns te introduceren, en inheemse sneeuw hazen. Verder ben ik de geschiktheid voor wilde zwijnen en elanden aan het onderzoeken en wil ik de stand van de wilde zalm in de beken en *lochs* weer op peil brengen, zalmtrappen aanleggen, dat soort zaken, om kuitschieten te bevorderen. Met de juiste hulpmiddelen is er zó veel potentieel.

‘Oké, dat klinkt interessant,’ zei ik. ‘Maar ik moet je wel waarschuwen dat vissen niet tot mijn specialisaties behoren.’

‘Uiteraard. En ik moet jónú waarschuwen dat ik je in de huidige financiële situatie niet meer dan een basisinkomen kan bieden, plus kost en inwoning, maar ik zou je ontzettend dankbaar zijn voor elk beetje hulp dat je me kunt bieden. Hoeveel ik ook van Kinnaird houd, het is een lastig en tijdrovend project.’

‘Je moet toch geweten hebben dat je Kinnaird ooit zou erven?’ waagde ik.

‘Dat klopt, maar ik dacht altijd dat pa een van die krakende wagens was die het langst lopen. Hij nam zelfs niet eens de moeite om een testament te laten opstellen, dus hij is overleden zonder een wilsbeschikking achter te laten. Ik ben dan wel zijn enige erfgenaam, dus het is een formaliteit, maar het betekent wel nóg een stapel papierwerk waar ik niet op zit te wachten. In elk geval is het volgens mijn advocaat tegen januari afgehandeld.’

‘Hoe is hij overleden?’ vroeg ik.

‘Ironisch genoeg is een hartaanval hem fataal geworden en werd hij per helikopter hierheen vervoerd,’ zei Charlie. ‘Maar toen had hij ons reeds verlaten, opwaarts geheven op een wolk van whiskydampen, zo bleek uit de autopsie.’

‘Wat zal dat akelig voor je zijn geweest? Ik kromp bij de gedachte ineem.’

‘Het was een behoorlijke schok, ja.’

Zijn vingers tastten weer naar de pager en verraadden zijn diepere gevoelens van angst.

‘Kun je het landgoed niet verkopen als je het niet wilt hebben?’

‘Kinnaird verkopen nadat het driehonderd jaar in handen van de familie is geweest?’ Hij rolde met zijn ogen en grinnikte even. ‘Ik zou mijn leven lang elk spook in de familie achter me aan krijgen! Bovendien zou ik alleen al voor Zara, mijn dochter van zestien, moeten proberen om het landgoed te behouden. Ze heeft een enorme passie voor Kinnaird. Als het kon, zou ze morgen van school gaan en fulltime op Kinnaird gaan werken. Maar ze moet van mij eerst haar opleiding afmaken.’

‘O,’ zei ik, met een verbaasde blik op Charlie, en ik paste onmiddellijk mijn beeld van hem aan. Als je hem zo zag zou je echt niet denken dat hij al kinderen had, laat staan een kind van zestien.

‘Ze wordt een geweldige eigenaar van het landgoed als ze volwassen is,’ ging Charlie verder, ‘maar ze moet eerst iets van het leven zien: studeren, de wereld bereizen, en ze moet zeker weten dat dát is wat ze echt wil, zich aan het familielandgoed wijden.’

‘Ik wist op mijn vierde al wat ik wilde worden, toen ik een documentaire zag over olifanten die om hun ivoor werden gedood. Ik heb geen tussenjaar genomen maar ben direct naar de universiteit gegaan. Ik heb nauwelijks gereisd,’ zei ik, mijn schouders ophalend, ‘maar er gaat niets boven leren in de praktijk.’

‘Dat hoor ik ook steeds van Zara,’ antwoordde Charlie met een flauwe glimlach. ‘Ik heb het gevoel dat jullie het goed met elkaar zouden kunnen vinden. Eigenlijk zou ik dit alles...’ Hij gebaarde om zich heen. ‘... moeten opgeven en mijn leven aan het landgoed moeten wijden totdat Zara het beheer kan overnemen. Het punt is alleen dat het financieel gezien niet verstandig is om mijn baan op te zeggen zolang Kinnaird er niet beter aan toe is. En onder ons gezegd, ik weet niet eens of ik wel in de wieg gelegd ben voor het beroep van landheer.’ Hij keek weer op zijn horloge. ‘Oké, ik moet nu echt weg, maar als je geïnteresseerd bent kun je het beste Kinnaird bezoeken en het zelf zien. Het heeft er nog niet gesneeuwd, maar we verwachten dat er binnenkort wel wat valt. Je moet wel beseffen dat het ontzettend afgelegen ligt.’

‘In Margarets cottage woon ik ook midden in de wildernis.’

‘Vergeleken met Kinnaird ligt Margarets cottage aan Times Square. Ik zal je het mobiele nummer van Cal MacKenzie, de opzichter, en het

vaste telefoonnummer van de Lodge sms'en. Als je op beide nummers een boodschap achterlaat hoort hij in elk geval een van de twee en belt hij je terug.'

'Oké. Ik...'

De pager van Charlie onderbrak mijn gedachtegang.

'Oké, ik moet er nu echt vandoor.' Hij stond op. 'Als je nog meer vragen hebt, mail me dan, en mocht je besluiten naar Kinnaird te gaan dan zal ik mijn best doen om mee te gaan. En denk er alsjeblieft serieus over na, ik heb je hard nodig. Bedankt voor je komst, Tiggy. Tot ziens.'

'Tot ziens,' zei ik, en ik keek hem na terwijl hij zich omdraaide en tussen de tafels door naar de uitgang laveerde. Ik voelde me griezelig opgetogen, omdat ik met deze man een echte connectie had gehad. Hij kwam me vertrouwd voor, het was alsof ik hem altijd al had gekend. En waarschijnlijk wás dat ook zo; ik geloof namelijk in reïncarnatie.

Ik deed even mijn ogen dicht en maakte mijn hoofd leeg om te focussen op de emoties die als eerste bovenkwamen als ik aan hem dacht. Ik schrok van het resultaat. In plaats van het warme gevoel dat ik na de ontmoeting met het vaderlijke type dat mijn toekomstige baas was verwachtte, bleek deze man effect te hebben op een heel ander deel van mijn persoon.

Nee! Ik deed mijn ogen open en stond op. Hij heeft een tienerdochter, dus hij is veel ouder dan hij eruitziet en bovendien waarschijnlijk getrouwd, sprak ik mezelf streng toe, toen ik door de felverlichte ziekenhuisgangen liep en de mistige novembermiddag in stapte. Het was maar net drie uur, maar de schemering had al bezit genomen van Inverness.

In de rij voor de bus naar het station stond ik te rillen, en ik wist niet of het van de kou of van de opwindning was. Wat ik wel wist was dat ik belangstelling had voor deze baan, ook al was het maar tijdelijk. Dus haalde ik het telefoonnummer van Cal MacKenzie dat Charlie me had gegeven tevoorschijn, pakte mijn mobieltje en draaide het nummer.

'En,' vroeg Margaret die avond toen we met onze vaste kop chocolademelk bij de open haard zaten, 'hoe ging het vandaag?'

'Ik ga donderdag naar Kinnaird.'

'Mooi.' Margarets felblauwe ogen priemden als laserstralen in haar

gerimpelde gezicht. ‘En wat vond je van de Laird, of Lord, zoals ze hem in het Engels noemen?’

‘Ik vond hem heel... aardig. Ja, dat was hij,’ bracht ik met moeite uit. ‘Totaal anders dan ik had verwacht,’ voegde ik eraan toe, hopend dat ik niet bloosde. ‘Ik had een veel oudere man verwacht, met een kaal hoofd of een enorme buik vanwege een overvloed aan whisky.’

‘Aye,’ kraaide Margaret, die mijn gedachten had gelezen. ‘Een knappe kerel, die Charlie, nou en of. Ik ken hem al vanaf zijn kindertijd, mijn vader werkte op Kinnaird voor zijn grootvader. Een fijne vent, hoewel iedereen weet dat hij een vergissing beging toen hij met die vrouw van hem trouwde. En hij was ook nog zó jong...’ Margaret liet haar ogen rollen. ‘Dat meisje van ze, Zara, een lief kind, hoor, alleen een beetje wild, maar die heeft geen makkelijke jeugd gehad. Nou, vertel maar eens wat Charlie allemaal heeft gezegd.’

‘Hij wil dat ik niet alleen de katten ga verzorgen maar ook ga uitzoeken welke inheemse soorten op het landgoed kunnen worden geïntroduceerd. Eerlijk gezegd maakte hij geen erg... georganiseerde indruk. Het zal wel een tijdelijke baan worden, in de periode dat de katten worden ondergebracht.’

‘Nou, ook al is het maar voor een tijdje, je leert een hoop als je op een landgoed als Kinnaird woont en werkt. Misschien leer je daar ook dat je niet elk schepsel dat onder je hoede valt kunt redden. Dat geldt trouwens ook voor een aantal lamzakken van de menselijke soort,’ zei ze met een wrange glimlach. ‘Je moet leren aanvaarden dat dieren en mensen hun eigen bestemming moeten volgen. Je kunt alleen maar je best doen, meer niet.’

‘Ik zal me altijd blijven bekommeren om een dier dat lijdt, Margaret, dat weet je.’

‘Dat weet ik heel goed, liefje, dat maakt je nou juist zo bijzonder. Je bent een klein opdondertje met een groot hart, maar pas op dat het met al die emotie niet voortijdig slijt.’

‘Die Cal MacKenzie, wat is dat voor iemand?’

‘O, hij komt over als een brombeer, maar achter dat masker is het een lieverd, die Cal. Kinnaird zit hem in het bloed en je zou een hoop van hem kunnen leren. Waar moet je trouwens anders heen als je dit niet aanneemt? Je weet dat de dieren en ik tegen de Kerst weg zijn.’

De door haar reuma gehandicapte Margaret ging eindelijk verhui-

zen naar het stadje Tain, zo'n drie kwartier rijden van de vochtige, vervallen cottage waar we nu woonden. Haar huis lag aan de oever van de Dornoch Firth en had de afgelopen veertig jaar met zijn acht hectare aan heuvels huisvesting geboden aan Margaret en haar bonte beestenboel.

'Ben je niet heel verdrietig omdat je hier weg moet?' vroeg ik voor de zoveelste keer. 'Ik zou dag en nacht mijn ogen uit mijn hoofd huilen.'

'Natuurlijk ben ik daar verdrietig om, Tiggy, maar aan alle goede dingen komt een eind, zoals ik je heb proberen bij te brengen. En met Gods wil komen er straks nieuwe en betere dingen. Treuren om wat voorbij is heeft geen zin, je moet omarmen wat er op je pad komt. Ik weet al heel lang dat dit stond te gebeuren, en dankzij jouw hulp heb ik hier nog een jaartje extra gekregen. Bovendien heeft mijn nieuwe bungalow radiatoren die je hoger kunt zetten en een televisiesignaal dat het altijd doet!'

Ze grinnikte en schonk me een brede glimlach. Maar met alle intuïtie waarop ik altijd zo prat ging wist ook ik niet of ze écht blij was met wat er voor haar in het verschiep lag. Hoe het ook zat, ik stond op en gaf haar een knuffel.

'Je bent fantastisch, Margaret. Ik heb zó veel van jou en je dieren geleerd. Ik ga jullie vreselijk missen.'

'Aye, nou, als je die baan op Kinnaird aanneemt, zul je mij heus niet missen. Ik zit op een steenworp afstand van het dal en ben bij de hand als je advies nodig hebt over de katten. En je moet Dennis, Guinness en Button bezoeken, anders zullen die je ook missen.'

Ik keek naar de drie schriële beestjes die voor de open haard lagen: een hoogbejaarde rode kater en twee oude honden. Alle drie als jonkies door Margaret verzorgd tot ze beter waren.

'Ik ga eerst Kinnaird bezoeken en dan neem ik een besluit. En anders wordt het met de Kerst naar huis, naar Atlantis, en eens goed nadenken. Zal ik je naar bed helpen voordat ik zelf naar boven ga?'

Die vraag stelde ik Margaret elke avond, en ik kreeg steevast hetzelfde trotse antwoord: 'Nee, ik blijf nog een tijdje bij de open haard zitten, Tiggy.'

'Mooie dromen gewenst, Margaret.'

Ik drukte een kus op haar perkamentachtige wang en ging de smalle trap met zijn ongelijke treden naar mijn slaapkamer op. Ooit was dat

Margarets slaapkamer, totdat zelfs zij beseftte dat elke avond de trap opgaan een treetje te veel was. We hadden daarom haar bed naar beneden verhuisd en in de eetkamer gezet, en het was misschien wel een zegen dat er nooit geld was geweest om boven een badkamer te laten aanleggen, want die bevond zich nog steeds in het ijzig koude bijgebouwtje, op een paar meter afstand van wat nu haar slaapkamer was.

Tijdens het dagelijkse ritueel, waarbij ik mijn kleren verwisselde voor een aantal lagen nachtkleding en tussen de ijsskoude lakens kroop, vond ik troost in de gedachte dat het een goed besluit was geweest om naar dit opvangcentrum te komen. Zoals ik ook tegen Charlie Kinnaird had gezegd, was ik na zes maanden onderzoek in de Servion Zoo tot de conclusie gekomen dat ik de dieren zélf wilde verzorgen en beschermen. Dus had ik gereageerd op een advertentie op internet en was ik naar een bouwvallige cottage vertrokken om een reumatische oude dame in haar wildopvangcentrum te helpen.

Vertrouw op je intuïtie, Tiggy, die zal je nooit in de steek laten.

Dat had Pa Salt zó vaak tegen me gezegd. ‘Het gaat in het leven om intuïtie vermengd met een scheutje logica. Als je die twee in de juiste verhoudingen gebruikt, weet je dat vrijwel elke beslissing die je neemt goed is,’ zei hij toen we een keer in zijn speciale tuin stonden te kijken naar de volle maan, die boven het Meer van Genève oprees.

Ik weet nog goed dat ik hem vertelde over mijn droom om op een dag naar Afrika te gaan, en dat ik liever daar met die fantastische dieren in hun natuurlijke habitat werkte dan wanneer ze hier achter tralies zaten.

Ik verschoof mijn tenen naar het door mijn knieën voorverwarmde plekje en bedacht hoe ver ik van dat ideaal af was. De verzorging van vier Schotse wilde katten was niet bepaald de Premier League van werken in de wildernis.

Ik deed het licht uit en bleef een tijdje liggen nadenken over vroeger. Hoe mijn zusjes me altijd plaagden omdat ik het zweverige, gevoelige type van de familie was. Ik kon het ze niet echt kwalijk nemen, want toen ik klein was had ik zelf niet door dat ik ‘anders’ was, dus ik vertelde ze gewoon wat ik had gezien of gevoeld. Op een keer, ik was nog heel klein, zei ik tegen mijn zus CeCe dat ze niet in haar lievelingsboom moest klimmen, omdat ik had gezien dat ze eruit viel. Ze had me niet onvriendelijk uitgelachen en gezegd dat ze al honder-

den keren in die boom geklommen was en dat ik niet zo raar moest doen. Toen ze een half uur later uit de boom viel keek ze een beetje gegeneerd van me weg omdat mijn voorspelling was uitgekomen. Ik had sindsdien geleerd mijn mond te houden wanneer ik dingen ‘wist’. Zoals ik ook wist dat Pa Salt niet dood was...

Als hij echt was overleden zou ik het hebben gevoeld op het moment dat zijn ziel de aarde had verlaten. Maar ik had niets gevoeld, behalve de grote schok van het bericht zelf toen mijn zus Maia me opbelde. Ik was er totaal niet op voorbereid, ik had geen enkele ‘waarschuwing’ gehad dat er iets ergs zou gebeuren. Dus ófwel mijn spirituele antenne had niet gewerkt, óf ik zat in de ontkenning omdat ik de waarheid niet kon accepteren.

Mijn gedachten keerden terug naar Charlie Kinnaird en het bizarre sollicitatiegesprek van die dag. In mijn buik voelde ik die ongepaste steken terugkeren, en ik zag in gedachten weer die verontrustend blauwe ogen, die slanke handen met de lange, gevoelige vingers die zo veel levens hadden gered...

Godsamme, Tiggy, beheers je, zei ik tegen mezelf. Misschien kwam het doordat in dit afgelegen gehucht de drempel niet werd platgelopen door aantrekkelijke, intelligente mannen. En ik moest niet vergeten dat Charlie Kinnaird op zijn minst tien jaar ouder was dan ik.

En toch, dacht ik toen ik mijn ogen weer dichtdeed, verheugde ik me echt op mijn bezoek aan Kinnaird.

Drie dagen later stapte ik in Tain uit een boemeltje van twee wagons en liep ik naar een gehavende Land Rover, het enige voertuig dat voor het stationnetje stond. De man op de bestuurdersplaats draaide het raampje omlaag.

‘Jij bent Tiggy?’ vroeg hij met een vet Schots accent.

‘Ja. En jij bent Cal MacKenzie?’

‘Dat ben ik. Stap in.’

Dat deed ik, maar ik had er grote moeite mee om het zware portier achter me te sluiten.

‘Optillen en met een klap dichtslaan,’ adviseerde Cal. ‘Dit stuk blik heeft betere tijden gekend, net als de meeste dingen op Kinnaird.’

Plotseling hoorde ik geblaf achter me. Op de achterbank zat een deerhound, zo’n grote Schotse windhond. Het beest schoof naar me

toe, snuffelde aan mijn haar en gaf met zijn ruwe tong een lik over mijn gezicht.

‘Och, Thistle, af, jongen!’ commandeerde Cal.

‘Ik vind het niet erg,’ zei ik, en ik reikte naar achteren om het dier achter zijn oren te krabben. ‘Ik hou van honden.’

‘Aye, als je hem maar niet gaat verwennen, het is een werkhond. Oké, we gaan.’

Na een paar vergeefse pogingen kreeg Cal de motor aan de praat en reden we Tain door, een volledig uit somber, grijs leisteen opgetrokken stadje. Het vervulde een regiofunctie voor de grote plattelandsgemeenschap en beschikte over de enige fatsoenlijke supermarkt in de hele streek. We lieten al snel het stedelijke gebied achter ons en reden over een kronkelweg langs zacht glooiende heuvels bedekt met bosjes hei en her en der verspreide Schotse dennen. De toppen van de heuvels waren in een dikke, grijze mist gehuld, en toen we een hoek omsloegen dook rechts van ons een meertje op, dat me in dit druilerige weer deed denken aan een grote grijze regenplas.

Thistle, die had besloten om zijn harige kop op mijn schouder te laten rusten, verwarmde mijn wang met zijn adem, maar toch rilde ik. Ik dacht terug aan de dag waarop ik, bijna een jaar geleden, op het vliegveld van Inverness was aangekomen. Ik had een strakblauwe Zwitserse lucht achtergelaten, en een Atlantis dat uitzag op bergen die bepoederd waren met de eerste sneeuw van het seizoen, om terecht te komen in een grauwe reproductie van dat beeld. In de taxi op weg naar Margarets cottage had ik me oprecht afgevraagd waar ik aan begonnen was. Een jaar later, nu ik alle seizoenen in de Hooglanden had meegemaakt, wist ik dat als de lente kwam, de hei de heuvels tot leven zou wekken met het zachtste paars dat je maar kon bedenken, en dat het meer onder een welwillend Schots zonnetje een serene blauwe glans zou krijgen.

Ik wierp een steelse blik op mijn chauffeur: een gedrongen, goedgebouwde man met blozende wangen en dunner wordend rood haar. De enorme handen die het stuur omklemden waren de handen van een man die ze als gereedschap gebruikte: nagels met rouwrandjes, vol schrammen, rode knokkels van het permanent buiten zijn. Deze man met zijn fysiek zware baan moest wel jonger zijn dan hij leek, ik schatte hem tussen de dertig en vijfendertig.

Net als de meeste mensen die ik hier had ontmoet en die, ver van

de rest van de wereld, op het platteland woonden en werkten, was Cal zwijgzaam.

Maar het is een aardige man, zei mijn innerlijke stem.

‘Hoe lang werk je al op Kinnaird?’ vroeg ik, om de stilte te verbreken.

‘Al vanaf dat ik een ukkie was. Ik doe hetzelfde werk als mijn vader, grootvader, overgrootvader en betoovergrootvader hebben gedaan. Zodra ik kon lopen ging ik met mijn vader mee. Maar de tijden zijn veranderd, zeker weten. En veranderingen zorgen voor de nodige problemen, nou en of. Beryl moet er niks van hebben dat een stelletje *Sassenachs* haar territorium komt binnenvallen.’

‘Beryl?’

‘De huishoudster op Kinnaird. Werkt er al veertig jaar.’

‘En Sassenachs?’

‘De Engelsen. We hebben hier al een hele hoop rijke blaaskaken van over de grens gehad die op de Lodge Oud en Nieuw kwamen vieren. Daar is Beryl niet blij mee. Jij bent de eerste gast sinds de renovatie. Die heeft de vrouw van de Laird op zich genomen, alleen gaf ze geld als water uit. Alleen al de rekening van de gordijnen liep volgens mij in de duizenden.’

‘Nou, hopelijk heeft ze voor mij niet te veel moeite gedaan. Ik ben gewend aan sobere omstandigheden,’ zei ik, want Cal moest vooral niet denken dat ik een verwend prinsesje was. ‘Je zou de cottage van Margaret eens moeten zien.’

‘Heb ik gezien, heel wat keren. Ze is een nicht van een nicht, dus we zijn in de verte familie. De meeste lui hier in de buurt trouwens.’

We waren weer in stilzwijgen vervallen toen Cal een scherpe bocht naar links maakte, langs een vervallen kapel met op een van de muren een verweerd en scheef hangend tekoopbord. De weg werd smaller en we reden inmiddels door een open landschap, en aan weerszijden van de weg stonden muurtjes van stapelstenen om de schapen en het rundvee tegen te houden.

In de verte zag ik een gebergte waarvan de toppen werden omhuld door grijze wolken. Aan beide zijden van de weg was een enkele boerderij te zien, met schoorstenen die rookpluimen uitspuugden. De schemering had onderweg snel ingezet en het wegdek bestond inmiddels voornamelijk uit kuilen. Over een vering beschikte de Land Ro-

ver kennelijk niet, wat duidelijk werd toen Cal over een aantal steile boogbruggetjes navigeerde die kolkende beekjes overspanden. Het water dat over de tuimelende stenen raasde vormde schuimende witte bubbels, een teken dat we aan het stijgen waren.

‘Hoe ver is het nog?’ vroeg ik, toen ik me na een blik op mijn horloge realiseerde dat we al een uur onderweg waren.

‘Niet ver meer,’ zei Cal, en hij nam een scherpe bocht naar rechts, waar de weg niet veel meer dan een grindpad was, met verraderlijke kuilen die zo diep waren dat de modder tegen de raampjes spatte. ‘Recht voor je zie je de ingang van het landgoed.’

Een stel stenen zuilen flitste op in het licht van de koplampen. Ik vond het jammer dat ik hier niet eerder op de dag was gekomen, zodat ik me op eigen houtje had kunnen oriënteren.

‘We zijn er bijna,’ verzekerde Cal me, toen we zigzaggend over de oprijlaan hobbelden. Bij het nemen van een steile helling begonnen de wielen als een razende te draaien om grip te krijgen op het losse grind, dat vol plassen water stond. Eindelijk bracht Cal de wagen tot stilstand, de motor trilde nog even opgelucht na.

‘Welkom op Kinnaird,’ kondigde Cal aan, terwijl hij het portier openduwde en uit de wagen klauterde. Het viel me op hoe lichtvoetig hij zich ondanks zijn stevige bouw bewoog. Hij liep om de Land Rover heen om het portier aan mijn kant te openen en stak zijn hand uit om me te helpen met uitstappen.

‘Nee, dat lukt wel,’ protesteerde ik, en sprong vervolgens midden in een plas. Thistle was ook uit de auto gesprongen en kwam naast me staan, hij gaf me een vriendelijk likje alvorens de oprit af te snuffelen, duidelijk blij dat hij weer op vertrouwd terrein was.

Ik keek omhoog en zag de contouren van Kinnaird Lodge scherp afgetekend tegen de maanverlichte hemel. De steile daken en torenhoge schoorstenen wierpen hun schaduw over de grond. De hoge schuiframen, die vanuit de robuuste muren van leisteen naar buiten tuurden, straalden een warm schemerlicht uit.

Cal haalde mijn tas uit de kofferbak en leidde me langs de Lodge naar een achteringang.

‘Personeelsingang,’ mompelde hij, terwijl hij zijn laarzen aan de schraper bij de deur afveegde. ‘De voordeur wordt alleen gebruikt door de Laird, zijn gezin en zijn gasten.’

‘Oké,’ zei ik. Binnengekomen werd ik verwelkomd door een heerlijke warmte.

‘Het lijkt hier wel een oven,’ klaagde Cal terwijl we door een gang liepen waar het sterk naar verf rook. ‘De vrouw van de Laird heeft een of andere luxe verwarming laten aanleggen en daar kan Beryl nog niet mee overweg. Beryl!’ riep hij, terwijl hij me een ultramoderne keuken binnenleidde, die door talloze spotjes werd verlicht. Ik knipperde met mijn ogen tegen het felle licht en zag een groot, glimmend kookeiland, glanzende wandkastjes en twee supergeavanceerde ovens.

‘Wat chic,’ zei ik.

‘Aye, zeg dat wel. Je had het moeten zien toen de oude Laird nog leefde, achter de oude kasten kwam zeker honderd jaar vuil en roet en een grote muizenfamilie tevoorschijn. Maar als Beryl niet leert om met dit nieuwerwetse spul om te gaan is het allemaal voor niks. Ze heeft bijna veertig jaar op het oude fornuis gekookt, en als je deze twee apparaten wilt kunnen gebruiken, moet je computerwetenschappen hebben gestudeerd.’

Ondertussen was er een elegante, slanke vrouw binnengekomen, met sneeuwwit haar dat in een strak knotje in haar nek was getrokken. Met haar blauwe ogen, die rond een haviksneus in een lang, hoekig gezicht stonden, bekeek ze me van top tot teen.

‘Miss D’Aplièse, neem ik aan?’ vroeg ze, met een melodieuze stem die een licht Schots accent verraadde.

‘Inderdaad, maar noemt u me alstublieft Tiggy.’

‘En zeg jij maar Beryl, zo noemt iedereen me hier.’

Ik vond die naam totaal niet bij deze vrouw passen. Ik had me een moederlijk type voorgesteld, met een royale boezem, rode wangen en handen die net zo ruw en groot waren als de pannen waarmee ze elke dag toverkunsten uithaalde. In elk geval niet deze knappe, vrij streng ogende vrouw in haar onberispelijke zwarte huishoudstersuniform.

‘Fijn dat ik vanavond kan blijven logeren. Hopelijk is dat niet te veel moeite nu je het toch al zo druk hebt,’ zei ik bedremmeld, als een kind tegenover de directrice van de school. Beryl straalde een gezag uit dat respect afdwong.

‘Heb je trek? Ik heb soep gemaakt, dat is zo ongeveer het enige wat ik risicoloos kan bereiden zolang ik het programma van de nieuwe ovens niet onder de knie heb,’ zei ze, met een wrang glimlachje naar

Cal. 'Ik begrijp van de Laird dat je veganist bent. Is wortels met koriander goed?'

'Perfect, dank je wel.'

'Nou, dan ga ik jullie verlaten,' zei Cal. 'Ik heb nog twee hertenkoppen van de jacht van gisteren in de schuur liggen die gekookt moeten worden. Tot ziens, Tiggy, welterusten.'

'Bedankt, Cal, jij ook,' zei ik, terwijl ik de neiging tot kokhalzen na die opmerking onderdrukte.

'Nou, dan breng ik je nu naar je kamer,' zei Beryl nogal bruusk, en gebaarde dat ik moest volgen. Aan het eind van de gang kwamen we in een grote hal met een vloer van flagstones en een indrukwekkende open haard van natuursteen, waarboven een hertenkop hing, compleet met een reusachtig gewei. Ze voerde me over de pas beklede trap waarlangs portretten van voorouders van Kinnaird hingen naar een brede overloop en opende de deur van een grote, in beige tinten ingerichte slaapkamer. De ruimte werd gedomineerd door een enorm hemelbed met vier pilaren, waarover een rode geruite deken gedrapeerd was; een open haard werd geflankeerd door leren fauteuils met dikke kussens, en de antieke koperen lampen op de twee mahoniehouten nachtkastjes verspreidden een zachte gloed.

'Wat prachtig,' zei ik zachtjes. 'Ik heb het gevoel dat ik in een vijfsterrenhotel logeer.'

'De oude Laird sliep hier tot op de dag van zijn overlijden. Maar hij zou het hier nauwelijks herkennen, vooral de badkamer niet.' Beryl wees naar een deur links. 'Die gebruikte hij als zijn kleedkamer. Op het laatst had ik er een postoeel neergezet. Het toilet was namelijk aan de andere kant van de gang, zie je.'

Beryl slaakte een diepe zucht en aan haar gezicht kon je zien dat ze terug was in het verleden, een verleden waar ze misschien wel naar terugverlangde.

'Ik had gedacht jou als proefkonijn te gebruiken voor het testen van de suite, als je dat niet erg vindt,' ging Beryl verder. 'Ik zou graag willen dat je een douche neemt en me laat weten hoe lang het duurt voordat het water warm is.'

'Graag zelfs. Waar ik nu woon is warm water een zeldzaamheid.'

'Goed dan. De eettafel is nog steeds bij de restaurateur, dus het lijkt me het beste dat ik een dienblad boven breng.'

‘Wat voor jou het makkelijkst is, Beryl.’

Ze knikte en verliet de kamer. Ik ging op de rand van een bed zitten dat erg comfortabel aanvoelde en bedacht dat ik nog niet echt hoogte kreeg van Beryl. En dan deze Lodge... Een dergelijke luxe was wel het laatste wat ik had verwacht. Ik stond op en liep naar de badkamer. Die bevatte een dubbele wastafel met marmeren blad, een vrijstaand bad en een douchecabine met zo'n grote, ronde douchekop, en na al die maanden waarin ik in Margarets schilferende emaillen badkuip had moeten baden, popelde ik om daar onder te gaan staan.

‘Heerlijk,’ zuchtte ik, terwijl ik snel mijn kleren uittrok. Ik zette de douche aan en bleef er onfatsoenlijk lang onder staan. Na het douchen trok ik de donzige badjas aan die aan de deur hing. Ik droogde mijn weerbarstige krullen en ging terug naar de slaapkamer, waar Beryl net een dienblad op een tafeltje naast een van de leren stoelen zette.

‘Ik heb wat zelfgemaakt vlierbessensap voor je meegenomen, voor bij de soep.’

‘Dank je wel. Het water was trouwens onmiddellijk loeiheet.’

‘Mooi. Nou, dan zal ik je niet storen bij het eten. Welterusten, Tiggy.’
En met die woorden stevende ze de kamer uit.